

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/105/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112208414
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112208414.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcov: 1/ G. F., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. R. X. U. XXXX/XX, R., 2/ J. F., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. U. XXXX, S. R. XX, G., 3/ Y. F., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. R. X. U. XXXX/XX, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Slovenským pozemkovým fondom, IČO: 17 335 345, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, zast. Hamala Kluch Víglaský s.r.o., IČO: 36 611 301, so sídlom Poštová 3, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na odvolania právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13. septembra 2016, č.k. 19C 24/2012-272 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. novembra 2016, č.k. 19C 24/2012-283, takto

rozhodol:

Odvolací súd v odvolacom konaní pokračuje s právnymi nástupcami žalobcu: 1/ G. F., N.. U., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. R. X. U. XXXX/XX, R., 2/ J. F., N.. F., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. U. XXXX, S. R. XX, G., 3/ Y. F., N.. F., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. R. X. U. XXXX/XX, ktorí budú v konaní vystupovať ako žalobcovia 1/ až 3/.

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Odvolanie právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ smerujúce proti uzneseniu súdu prvej inštancie č.k. 19C 24/2012-283 zo dňa 22.11.2016 odmieta.

Žalovaný má voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ v zostávajúcej časti, ktorou sa domáhal od žalovaného náhrady ušlého zisku vo výške 240.626 eur. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ sa žalobou po jej doplnení a následnej úprave petitu domáhal od žalovaného náhrady škody vo výške 1.053.452 eur a vo výške 6.488 eur mesačne s príslušenstvom od 16.06.2013 do zaplatenia, spôsobenej nesprávnym úradom postupom Slovenského pozemkového fondu (ďalej len „SPF“), spočívajúcom v prieťahoch, v nekonaní, a v nevydaní náhradných pozemkov podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) v zákonom stanovenej lehote šesť mesiacov od podania jeho písomnej výzvy. Žalovanú škodu 1.053.452 eur špecifikoval ako súčet skutočnej majetkovej škody (521.160 eur + 79.958 eur = 601.118 eur), ušlého zisku (240.626 eur + 19.712 eur = 260.338 eur) a úrokov z omeškania (153.165 eur + 16.702 eur + 22.129 eur = 191.996 eur), vzniknutých do 15.06.2013 v súvislosti s prvým a druhým rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Prešove. Pokiaľ ide o žalovanú škodu vo výške 6.488 eur mesačne od 16.06.2013 do zaplatenia,

túto charakterizoval ako ušlý zisk. Výšku ušlého zisku určil s odkazom na predpokladanú kapitalizáciu nevydaných pozemkov v hodnote 521.160 eur (ktorú sám určil vychádzajúc: 1/ z výmery 6.959 m² určenej rozhodnutím č. OPÚ-2006/81-57/Fe zo dňa 02.05.2006, 2/ z kultúry pozemku - stavebný pozemok, 3/ z umiestnenia, z dostupnosti a z charakteristiky pozemku podľa ZP č. 54/2008 zo dňa 08.05.2008, 4/ zo sumy, za ktorú boli v roku 2007 skutočne predané parcely CKN Č.. XXXX G. Č.. XXXX, ktorých súčasťou sú časti reštituovaných pozemkov, t.j. zo sumy 74,89 eur za 1 m², t.j. určil ju ako súčin výmery 6.959 m² a ceny 74,89 eur / 1 m²) ďalšími matematickými výpočtami pomocou paraboly, pričom celý tento spôsob výpočtu prehodnotil a uplatnil prepočet formou nájomného. Ušlý zisk ďalej vypočítal formou úročenia v banke, čiže k základnej sume, určenej z ním stanovenej hodnoty nevydaných pozemkov 521.160 eur, pripočítal 6%-né ročné úroky z vkladu, o ktoré sa medziročne navýši základ. Sumu 6.488 eur mesačne určil ako medziročnú škodu narastajúcej škody od dátumu posledného podania, t.j. od 16.06.2013 až do vyplatenia pohľadávky. Ďalším podaním doplnil svoj spôsob výpočtu s odkazom na metódu finančnej investície, a v tejto súvislosti poukázal na znalecký posudok č. 1/2010 podaný v konaní vedenom na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 20C 139/2008, v ktorom je uvedený priemerný ročný kapitalizovaný výnos vypočítaný z 20-tisíc rôznych scenárov za obdobie rokov 2008 - 2010 vo výške 14,039%, z ktorého vychádzal. Pre účel výpočtu však výšku výnosu optimalizoval na 11% a výpočet uskutočnil podľa vzorca CŠ (celkový ušlý zisk), t.j. z $(1 + \% / 100) - z$, pričom „z“ predstavuje trhovú hodnotu nevydaných stavebných pozemkov, „n“ počet rokov trvania škodovej udalosti a „%“ výška výnosu p.a.. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Zdôraznil, že pri vybavovaní reštitučného nároku dodržal lehotu 60 dní v zmysle ust. § 16 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb., ktorej začiatok je určený doručením výzvy právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, čiže v danom prípade dňom 02.04.2008. Uviedol, že po právoplatnosti rozhodnutia príslušného obvodného pozemkového úradu opakovane právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ pozýval na spoločné stretnutia, na ktorých mu ponúkol konkrétne pozemky. Išlo o stretnutia konané dňa 15.10.2009, dňa 25.11.2009 a dňa 24.11.2010. Právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ však všetky jeho ponuky na náhradné pozemky odmietol. Poukázal tiež na skutočnosť, že vypracovával stanovisko o analýze aktuálneho stavu, ktorého výsledkom malo byť konštatovanie, že v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 229/1991 Zb. sa právnenému predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ poskytne náhrada v peniazoch, pretože nesúhlasí s ponúkanými pozemkami a sám iné pozemky nenavrhol. Uviedol, že v rámci celého administratívneho konania riadne a aktívne komunikoval s právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/, avšak z dôvodu zákonných prekážok nemožnosti plnenia nemohol jeho očakávania splniť. Zdôraznil, že mohol ponúkať a ponúkal výlučne len to, s čím mohol podľa zákona disponovať, a právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ vždy trval na náhrade v pozemkoch. Vyslovil názor, že nie je v kompetencii súdu rozhodnúť o náhrade v peniazoch uplatneného reštitučného nároku. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 34 ods. 4 písm. a) zákona č. 330/1991 Zb., ktoré určuje kompetenciu poskytovať finančné náhrady za pozemky, ktoré nie je možné vydať, výlučne SPF. Poukázal tiež na to, že v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) súd nemôže nahradiť rozhodnutie správneho orgánu. Ďalej namietal, že právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ uplatnená výška škody nie je v súlade s výškou (104.385 eur), ktorú si uplatňoval v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, a vo vzťahu k budúcej škode uviedol, že túto si nie je možné uplatniť. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na ušlý zisk poukázal na výšku priznaného reštitučného nároku, ktorý je určený znaleckým posudkom č. 54/2008 nachádzajúcim sa v súdnom spise, vo výške 695.900 Sk. t.j. 23.099,65 eur. Pokiaľ ide o právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ uskutočnený spôsob výpočtu ušlého zisku, tento považoval za absolútne nejasný a nepreukázaný, rovnako ako aj ním tvrdenú skutočnosť, že mu nesprávnym úradným postupom spôsobil nejakú škodu. Akcentoval, že jeho konanie smerom k žalobcovi bolo potrebné riešiť z pohľadu dvoch rozhodnutí príslušného obvodného pozemkového úradu, v rámci ktorých konal bez prieťahov. Vzhľadom na skutočnosť, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ jednoznačne trval a stále trvá na náhrade v pozemkoch, vyslovil, že základ jeho nároku nie je daný, pričom prekážka nie je na jeho strane, ale na strane právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, s ktorým sa nekonalo na základe jeho vlastnej žiadosti. Na pojednávaní dňa 09.09.2014 upravil právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ žalobný petit tak, že zotrval na uplatnenom nároku v časti náhrady skutočnej škody vo výške 521.160 eur a v časti ušlého zisku vo výške 240.626 eur, a vo zvyšnej časti zbral žalobu späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť.

2. O žalobe právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ rozhodol pôvodne rozsudkom č.k. 19C 24/2012-202 zo dňa 07.11.2014 tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 291.666 eur, na základe späťvzatia žaloby právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ v tejto časti, zastavil, a vo zvyšnej časti jeho žalobu zamietol. Jeho rozsudok bol však na základe odvolania právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ v napadnutej

časti zamietnutia žaloby v časti náhrady ušlého zisku vo výške 240.626 eur uznesením odvolacieho súdu č.k. 4Co 864/2014-245 zo dňa 29.02.2016 zrušený a vec mu bola v tejto časti (t.j. v časti náhrady ušlého zisku vo výške 240.626 eur) vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (o ktorej rozhodol v danom odvolacom konaní napadnutým rozsudkom). Postupujúc v intenciách odvolacieho súdu potom z opätovne vykonaného dokazovania zistil, že rozhodnutím Odboru pre výstavbu a vodné hospodárstvo rady MsNV v Prešove č. Výst. 7977/1960 zo dňa 10.11.1960 boli v zmysle ust. § 18 až § 22 zákona č. 87/1958 Zb. a § 43 až § 49 vyhlášky č. 144/1959 Úr. v. a na základe ústneho prejednaní zo dňa 26.10.1960 pre československý štát v záujme výstavby siedmich montovaných domov, ktorá bola zaradená do plánu na rok 1958 až 1960, vyvlastnené čiastky nehnuteľností v katastrálnom území obce Prešov, a to časti nehnuteľnosti zapísané vo vl. č. XXXX, parcely č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X a vl. č. XXX, časť parcely č. XXXX, ktoré boli vo vlastníctve H. F. a jeho manželky Márie, rod. R. (t.j. rodičov právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/). Za vyvlastnené pozemky bola súčasne pôvodným vlastníkom podľa vyhlášky č. 258/1951 Úr. v. v znení vyhlášky č. 69/1952 Úr. v. priznaná náhrada v celkovej výške 38.258 Kčs. Ďalej mal preukázané, že Obvodný pozemkový úrad v Prešove rozhodnutím č. OPÚ-2006/81-57/Fe zo dňa 02.05.2006 rozhodol, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ ako oprávnená osoba spĺňa podmienky ust. § 6 ods. 1 písm. n), p) a r) zákona č. 229/1991 Zb., že sa mu nevydávajú nehnuteľnosti v katastrálnom území Prešov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 229/1991 Zb., a to parcela č. XXXX/X, orná pôda, vyvlastnená výmera 3662 m², zastavaná plocha, parcela č. XXXX/X, orná pôda, vyvlastnená výmera 1146 m², zastavaná plocha, parcela č. XXXX/X, orná pôda, vyvlastnená výmera 2038 m², zastavaná plocha, a parcela č. XXXX, záhrada, vyvlastnená výmera 113 m², zastavaná plocha, a zároveň, že nepriznaním vlastníckeho práva k pozemkom uvedeným v bode 2 nie je dotknuté jeho právo na náhradu podľa ust. § 11 ods. 2 alebo podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., ktorú si môže uplatniť v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia na SPF. Toto rozhodnutie nadobudlo v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 4Sp 21/2006-15 dňa 15.02.2008 právoplatnosť. Rozhodnutím č. OPÚ-2008/2262-11/Fe zo dňa 29.02.2008 ustanovil Obvodný pozemkový úrad Prešov do konania podľa ust. § 36 zákona č. 71/1967 Zb. znalca v odbore stavebníctvo Z.. J. E., za účelom ocenenia vyvlastnením dotknutých nehnuteľností označených vo výrokovvej časti rozhodnutia č. OPÚ-2006/81-57/Fe zo dňa 02.05.2006, právoplatného dňa 15.02.2008, ako stavebných pozemkov. Dňa 08.05.2008 vypracoval ustanovený znalec znalecký posudok č. 54/2008, ktorým určil cenu pozemku na parcelách mpč. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X zapísaných v pkv. č. XXXX a mpč. XXXX, zapísanej v pkv. č. XXX v katastrálnom území Prešov podľa vyhlášky č. 289/1990 Zb. pre účely reštitučného konania podľa zákona č. 229/1991 Zb., spolu vo výške 695.900 Sk, t.j. 23.099,64 eur. Listom zo dňa 31.03.2008 požiadal právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ SPF o poskytnutie náhrady za vyvlastnené pozemky. SPF pozval právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ listom zo dňa 22.09.2009 na výber náhradných pozemkov dňa 15.10.2009 na regionálny odbor v Prešove, a na tomto stretnutí mu ponúkol konkrétne pozemky, s ktorými však právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ nesúhlasil. Dňa 25.11.2009 mu zaslal SPF ďalšiu ponuku na náhradné pozemky, s ktorými právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ opäť nesúhlasil. Následne právnemu predchodcovi žalobcu 1/ až 3/ opakovane oznámil, že ponuka v náhradných pozemkoch je možná len v tom rozsahu, v akom SPF disponuje náhradnými pozemkami. Ďalšie ich rokovanie sa konalo po podaní návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na regionálnom odbore v Prešove dňa 24.11.2010, a právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ listom zo dňa 3.12.2010 odmietol aj túto ponuku SPF na náhradné pozemky. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4Sžnz 2/2015, zistil, že Najvyšší súd SR uložil SPF povinnosť konať vo veci poskytnutia náhrady právnemu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ za pozemky uvedené v bode 2 rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Prešove č. OPÚ - 2006/81-57/Fe zo dňa 02.05.2006 s výnimkou nehnuteľností, za ktoré mu bola vyplatená finančná náhrada, a to tak, aby poskytnutá náhrada pozemkov za pôvodné pozemky zodpovedala podmienkam stanoveným v ustanovení § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.. Určil, že z ponuky žalovaného pre právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ musí byť zrejmá výmera, kvalita, účel a využiteľnosť pozemkov, cena pozemkov tak, aby bolo možné jednoznačne a určite posúdiť, či je výmera a kvalita ponúknutých pozemkov primeraná výmere a kvalite pôvodných pozemkov právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, a to v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti tohto uznesenia. Ďalej z predmetného uznesenia, konkrétne z v ňom vysloveného právneho názoru Najvyššieho súdu SR o nečinnosti zistil, že pod nečinnosťou správneho orgánu, ktorá predstavuje nezákonný jav správneho orgánu, je nutné okrem nekonania správneho orgánu vo veci, v prípade, ak má zmysle zákona povinnosť konať, rozumieť aj nedôsledné plnenie povinností vyplývajúcich zo zákona, za ktoré považoval Najvyšší súd SR aj konanie žalovaného, nakoľko nesmerovalo k naplneniu citovaných ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., preto mu uložil povinnosť konať efektívne a dôsledne, tak aby došlo k uspokojeniu nároku právneho predchodcu

žalobcov 1/ až 3/ a zároveň tak, aby bolo možné konštatovať, že žalovaný postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 229/1991 Zb..

3. Na základe vykonaného dokazovania a po právnom posúdení nároku právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ na náhradu ušlého zisku vo výške 240.626 eur podľa ust. § 11 ods. 2, § 16 ods. 1, 2, 5 zákona č. 229/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu 15.02.2008, § 34 ods. 1, 2, 4 písm. a) zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. i), § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 1 Štatútu SPF dospel k záveru, že žalobu je potrebné v tejto časti zamietnuť, nakoľko nebolo preukázané kumulatívne splnenie všetkých troch podmienok (1/ existencia nesprávneho úradného postupu, 2/ vznik škody vo forme ušlého zisku a 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou - ušlým ziskom), ktorých splnenie sa vyžaduje pre vznik zodpovednosti žalovaného za žalobou uplatnený ušlý zisk spôsobený nesprávnym úradným postupom, konkrétne nebol preukázaný vznik škody na strane právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ v podobe ušlého zisku vo výške 240.626 eur a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom SPF a právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ tvrdeným vznikom ušlého zisku. Pokiaľ ide o prvú podmienku spočívajúcu v preukázaní existencie nesprávneho úradného postupu SPF spočívajúceho v nečinnosti, vyslovil záver, že túto právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ preukázal a zároveň ju potvrdil Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4Sžnz 2/2015, keď konanie SPF definoval ako nedôsledné plnenie povinností vyplývajúcich zo zákona, nakoľko jeho konanie nesmerovalo k naplneniu ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., čiže bolo neefektívne a nedôsledné, a to aj vo vzťahu k jeho ponuke adresovanej právnemu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ dňa 25.11.2009, t.j. k ponuke adresovanej k dátumu žiadosti právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (05.07.2010). Vo vzťahu k právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ namietanému nedôslednému dodržaniu zákonných lehôt uviedol, že toto Najvyšší súd SR žalovanému správnomu orgánu nevytkol a súčasne vyhodnotil, že lehota uvedená v ust. § 16 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb., na ktorú právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom žalovaného poukazuje (a ktorá začala SPF plynúť dňa 02.04.2008), predpokladá uzavretie dohody medzi ním a SPF. Konštatoval, že k takejto dohode však z dôvodu nesúhlasu právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ s ponúknutými náhradnými pozemkami na stretnutí konanom dňa 15.10.2009 nedošlo. Vo vzťahu k druhej podmienke spočívajúcej v preukázaní vzniku škody, v danom prípade ušlého zisku vo výške 240.626 eur, ktorý mal právnemu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom SPF, vyslovil záver o jednoznačnom nepreukázaní tohto predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu. Vyhodnotil, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ odvodzuje celkom nesprávne výšku ušlého zisku od trhovej ceny nevydaných pozemkov, ktorú podľa vlastnej úvahy ustálil na sumu 521.160 eur, pretože účelom zákona č. 229/1991 Zb. nie je uhradiť z rozpočtových prostriedkov oprávneným osobám súčasnú trhovú cenu nevydaných pozemkov, ale zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989. To, akú skutočnú trhovú cenu by mali pozemky, ktoré by boli predmetom vydania za predpokladu, že by došlo k dohode medzi právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ a SPF o náhradnom pozemku, môže byť podľa jeho názoru len v rovine hypotézy. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu ČR (vydanú vo veciach so sp. zn. 25Cdo 4563/2009 a 28Cdo 5171/2008), ktorá sa venuje otázke definície ušlého zisku a chápe ho ako ušlý majetkový prospech (stratu) spočívajúcu v nedostavení sa zväčšenia (rozmožnenia) majetku poškodeného, ktoré bolo možné odôvodnene očakávať vzhľadom na pravidelný beh vecí, keby nebolo došlo ku škodovej udalosti, pričom nepostačuje pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu v budúcnosti, ale musí byť poškodeným nainštalované, že nebyť škodovej udalosti, tak by sa jeho majetkový stav zvýšil, vyhodnotil, že žalobou uplatnený nárok na ušlý zisk nie je možné preukazovať vlastnými subjektívnymi výpočtami a odkazmi na, pre súd neznámy, znalecký posudok č. 1/2010, a ani všeobecnými odkazmi na priemerný ročný kapitalizovaný výnos vypočítaný z 20-tisíc rôznych scenárov za obdobie rokov 2008 - 2010 vo výške 14,039% p.a., alebo právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ tvrdenou vlastnou optimalizáciou tohto výnosu so súčasným odkazom na matematický vzorec, bez predloženia akýchkoľvek reálnych listinných dôkazov na podporu týchto tvrdení. Vyslovil preto záver, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ nepreukázal, že mu nesprávnym úradným postupom SPF spočívajúcom v nedôslednom, resp. neefektívnom plnení povinností vyplývajúcich zo zákona č. 229/1991 Zb. v súvislosti s dostatočne nepreskúmateľnými ponukami SPF zo dňa 15.10.2009 a zo dňa 25.11.2009 vo veci náhradných pozemkov vznikla škoda v podobe ušlého zisku. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalobu v zostávajúcej časti náhrady ušlého zisku ako nedôvodnú zamietol. Zmenu žaloby

právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, spočívajúcu v jej rozšírení o úroky z omeškania z ušlého zisku, uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 13.09.2016 s poukazom na ust. § 143 ods. 1 C.s.p. nepripustil, a to z dôvodu, že k nej došlo až v záverečnej reči dňa 13.09.2016 a výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

4. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 257 C.s.p. tak, že plne procesne úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania voči neúspešnému právnenému predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa, za ktoré považoval na jednej strane sociálny status právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, ktorý bol v čase vyhlásenia rozsudku 82-ročným starobným dôchodcom s jediným príjmom v podobe starobného dôchodku, a na druhej strane možnosťou žalovaného, ktorý je právnickou osobou vykonávajúcou svoju činnosť vo verejnom záujme, na základe zákona a z prostriedkov pridelených zo štátneho rozpočtu zabezpečiť si právne zastúpenia v sporoch týkajúcich sa činnosti, pre ktoré bola zákonom zriadená, z vlastných zdrojov. Keďže z Organizačného poriadku žalovaného zistil, že disponuje právnym odborom, ktorý riadi riaditeľ právneho odboru (čl. 64 a násl. súdneho spisu), trovy vzniknuté na základe zastúpenia advokátom považoval za neúčelné.

5. Proti tomuto rozsudku podal právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že mu v celom rozsahu prizná náhradu škody (ušlého zisku) vo výške 240.626 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% od 17.11.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a tiež trovy konania vyčíslené na pojednávaní dňa 13.09.2016. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f), g) a h) C.s.p., z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a v poslednom rade z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Namietal predovšetkým právnou argumentáciu súdu prvej inštancie obsiahnutú v bode 54 až 57 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorou súd prvej inštancie zdôvodňuje svoj právny záver o nepreukázaní vzniku škody vo forme ušlého zisku vo výške 240.626 eur ako následku nesprávneho úradného postupu SPF právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ na základe ním uvádzaného výpočtu bez súčasného predloženia konkrétnych listinných dôkazov preukazujúcich tento výpočet. Konkrétne vyslovil nesúhlas s argumentáciou súdu prvej inštancie, v ktorej bolo uvedené, že celkom nesprávne odvodzoval výšku ušlého zisku od trhovej ceny nevydaných pozemkov, ktorú ustálil podľa vlastnej úvahy na sumu 521.160 eur, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vôbec nevyvetlil, na základe čoho dospel k presvedčeniu, že táto suma bola ustálená z nevydaných pozemkov, ktoré logicky sám v čase ustálenia ceny nepoznal, a nepozná ani dnes. Toto tvrdenie považoval za nezrozumiteľné. Zdôraznil, že túto cenu ustálil podľa pôvodných stavebných pozemkov, ktoré boli vyvlastnené jeho rodičom vo výmere 6.956 m² v roku 1960, a ktoré sú podľa opakovaných nálezov Ústavného súdu SR stále v jeho vlastníctve ako dediča, nakoľko podľa nálezov Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 468/2012-22 zo dňa 14.02.2013, a ďalších jeho nálezov „... ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku...“. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že ako dedič týchto nehnuteľností má právo určiť ich trhovú cenu za účelom vyčíslenia škody za nevydanú náhradu týchto pozemkov, ktorá sa musí kvalitou, a teda aj cenou podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991Zb. zhodovať s pôvodnými pozemkami, čo napokon potvrdil aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4 Sžnz 2/2015. Pri určovaní ceny vychádzal tiež z popisu pozemkov uvedeného v znaleckom posudku č. 54/2008 a z cenovej vyhlášky č. 492/2004 Z.z., nakoľko takýto výpočet mu umožnila jeho profesionalita z aktívneho obdobia. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že účelom zákona č. 229/1991 Zb. nie je uhradiť z rozpočtových prostriedkov oprávneným osobám súčasnú trhovú cenu nevydaných pozemkov, vyhodnotil ako neopodstatnené, nesprávne formulované a poučné. Neopodstatnené preto, že nežiadal náhradu za vyvlastnené pozemky v peniazoch, ale náhradné pozemky v rovnakej kvalite. Nesprávne formulované preto, lebo finančné náhrady v reštitučných prípadoch štát nehradí zo štátneho rozpočtu, ale z fondu. Poučné preto, že išlo o snahu nanútiť mu za vyvlastnené pozemky náhradu v peniazoch. Nesúhlasil tiež s tvrdením súdu prvej inštancie, že trhovú cenu pri vydaní pozemkov by bola iba v rovine hypotézy, a vyhodnotil ho ako dôsledok nedostatočnej pozornosti venovanej uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4 Sžnz 2/2015, v ktorom Najvyšší súd SR zdôraznil, že z ponuky SPF musí byť zrejmá výmera pozemkov, kvalita pozemkov, účel a využiteľnosť pozemkov, cena pozemkov tak, aby bolo možné jednoznačne a určito posúdiť, či je výmera a kvalita ponúknutých pozemkov primeraná výmere a kvalite

jeho pôvodných pozemkov. Uviedol, že splnenie tejto povinnosti môže žalovaný zabezpečiť výlučne stanovením porovnávacej všeobecnej hodnoty oboch pozemkov znalcom podľa cenovej vyhlášky č. 492/2004 Z.z. vypracovanej Ministerstvom financií SR v spolupráci s Ústavom súdneho inžinierstva Žilina, pričom takýto výpočet rozhodne nebude hypotézou. Namietal, že ním predložené listinné dôkazy, t.j. verejnú listinu - rozhodnutie príslušného Obvodného pozemkového úradu č. OPÚ-2006/81-57/Fe a žiadosť o náhradu pozemkov zo dňa 31.03.2008 súd prvej inštancie nepovažoval za dôkaz na podporu jeho tvrdenia o povinnosti SPF vydať mu jeho majetok. Vznik uplatneného ušlého zisku odôvodnil od skutočnosti, že Slovenská republika sa vyvlastnením jeho pozemkov obohatila (získala majetkový prospech spočívajúci v priamom zväčšení majetku, vo výnosoch a aktívach) a naproti tomu u neho ako poškodeného došlo vyvlastnením k vzniku majetkovej ujmy spočívajúcej v nezväčšovaní jeho majetku (ušlý zisk). Za arbitrárne považoval tvrdenie súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, že ušlý zisk nie je možné preukazovať vlastnými subjektívnymi výpočtami. Podľa jeho názoru môže určiť výšku škody v danej veci iba poškodený, čo vyplýva aj z ust. § 123 Občianskeho zákonníka zo slovného spojenia „nakladať s ním“, pretože iba vlastník má právo rozhodnúť akou formou bude svoj majetok zveľaďovať, aby sa zväčšoval podľa jeho predstáv. Poukázal na to, že informáciu o takejto svojej predstave prezentoval súdu dňa 18.08.2011 na strane 4 v bode 7 doplneného podania, nie je mu však zrejmé prečo súd prvej inštancie takéto jeho rozhodnutie odmietol akceptovať. Z týchto dôvodov preto nesúhlasí s tým, aby ušlý zisk stanovila za neho iná fyzická alebo právnická osoba. Vo vzťahu k „odkazom pre súd“ použitým pri výpočte uplatneného ušlého zisku uviedol, že tieto sú iba nepovinnou informáciou o zdrojoch, ktoré použil na kontrolu presnosti svojich výpočtov a sú z hľadiska dokazovania nepodstatné. Pokiaľ ide o matematický vzorec, ktorý použil na výpočet ušlého zisku, považoval ho za výhodný na tento účel, pretože určí kapitalizáciu ušlého zisku za ľubovoľný počet rokov (n). Opätovne špecifikoval svoj spôsob výpočtu uplatneného ušlého zisku a uviedol, že pri jeho výpočte vychádzal zo všeobecnej hodnoty majetku vo výške 521.160 eur, ako základu pre jeho výpočet, z kvality pozemkov, pričom použil vzorec, ktorý zohľadňuje kapitalizáciu ušlého zisku tak, že k základnej hodnote škody pripočíta ročný ušlý zisk, pričom tento súčet tvorí novú kapitalizačnú základňu pre nasledujúci rok a takto sa to opakuje až do vrátenia základného majetku. Poukázal na to, že ušlý zisk, na rozdiel od základnej škody, každým rokom narastá, preto sa jeho hodnota o každý nasledujúci rok zvýši o kapitalizačný výnos z predchádzajúceho roka. Zdôraznil, že ušlý zisk nevypočítal pomocou paraboly, ale že bol znázornený graficky a mal parabolický priebeh. K základnej sume 521.160 eur nepripočítaval 6%, ale % uvedené vo vzorci, pričom prepočet nerobil pomocou nájomného, ale vzorca. Postup žalovaného, v rámci ktorého sa v celom konaní, a tiež pri rokovaníach o náhrade orientuje na cenu pozemku vypočítanú znalcom v znaleckom posudku č. 54/2008, považoval za nesprávny, pretože cenová vyhláška č. 205/1988 Zb. v znení vyhlášky 289/1990 Zb. môže byť použitá výlučne v prípade, ak si oprávnená osoba uplatní nárok na náhradu v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. v peniazoch. V prípade, ak sa domáha náhrady inými pozemkami, nesmie sa používať, pretože nevyjadruje dostatočne kvalitu pozemkov a nezaručuje plnenie podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.. Vo vzťahu k tomuto znaleckému posudku uviedol, že tvorí nerozdielnú súčasť rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Prešov, a bol vyhotovený nezávisle na tom, akú žiadosť oprávnená osoba voči povinnej osobe uplatní, čiže obsahuje samostatnú časť - popis pozemku, ktorý má byť nahradený, a samostatne cenu tohto istého pozemku podľa zákona č. 229/1991 Zb. podľa cenovej vyhlášky 205/1988 Zb..

6. K odvolaniu právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný. Aj keď odvolanie voči preskúmanému rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, nakoľko nebolo rozhodnuté v jeho neprospech, v úvode svojho vyjadrenia namietol právny záver súdu prvej inštancie o tom, že bola preukázaná existencia ním spôsobeného nesprávneho úradného postupu. Zastával názor, že už spomínané uznesenie Najvyššieho súdu SR so sp. zn. 4 Sžnz 2/2015 je potrebné vykladať aj vo vzťahu na jeho odôvodnenie. Uviedol, že Najvyšší súd SR v predmetnom rozhodnutí neuviedol, že s právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ nekonal, uviedol len to, že jeho konanie bolo nedôsledné, čo pre neho z hľadiska ďalšieho odporúčania znamenalo doplniť formálne informácie do ponuky pre právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/. V tejto súvislosti poukázal však na to, že z objektívneho hľadiska odmietal všetky jeho ponuky principiálne z dôvodu „druhu pozemku“ práve právny predchodca žalobcov 1/ až 3/, a to bez ohľadu na požadované striktné až rigidné a formalistické obsahové náležitosti ponuky, resp. zápisnice z prejednávania ponuky. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne vyhodnotil právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ tvrdený ušlý zisk ako hypotetický ušlý zisk, ktorý nemožno priznať, pretože predstavuje len pravdepodobný nárok. Zdôraznil, že ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. určuje výlučne „primeranú výmeru a kvalitu, ako boli pôvodné pozemky“. Právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ si však podľa jeho názoru tieto pojmy zamieňal s cenou,

za ktorú by mohol pôvodné nehnuteľnosti hypoteticky predať alebo hypoteticky prenajať. Stotožnil sa tiež s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie, v ktorej uviedol, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ si nemôže vypočítať ušlý zisk na základe tvrdení alebo podkladov, ktoré súdu nepredložil. Aj keď sa v odvolaní odvoláva na svoju predchádzajúcu profesionálnu prax, v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by bol zapísaný v zozname znalcov v príslušnom odbore, ani nijakým iným spôsobom nepreukázal spôsoby svojho výpočtu ušlého zisku. Rovnako aj pokiaľ ide o hodnotu vyvlastnených pozemkov vo výške 521.160 eur, ktorú určil vlastným výpočtom, zdôraznil, že tento výpočet opäť súdu nijakým spôsobom nepreukázal, aj napriek tomu, že v rámci reštitučného konania bola hodnota týchto pozemkov vyčíslená na podstatne nižšiu sumu. Hodnotu pôvodných pozemkov, z ktorej právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ pri výpočte ušlého zisku vychádzal, považoval za nesprávny matematický základ, prečo však už neuviedol. V závere svojho vyjadrenia poukázal na to, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v podanom odvolaní neuviedol: žiadnu vadu konania; žiadny dôkaz, ktorý by bol navrhnutý a ktorý by súd prvej inštancie nevykonal, prípadne nevyhodnotil; žiadne skutkové zistenia, ktoré by súd prvej inštancie vyhodnotil z dôkazov nesprávne; žiadne nové skutkové tvrdenia alebo zistenia; žiadne ďalšie nové dôkazy; žiadne novoty, ktoré by existovali; a neuviedol ani to, v čom súd prvej inštancie nesprávne posúdil jeho nárok. Vyslovil potom názor, že samotné formálne uvedenie týchto odvolacích dôvodov v odvolaní bez riadneho odôvodnenia nie je možné odvolacím súdom preskúmať. Keďže právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal vznik škody vo forme ušlého zisku a ani jeho výšku, a ani príčinnú súvislosť a jeho nesprávny úradný postup, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a žiadal ho potvrdiť.

7. Po tom ako súd prvej inštancie predložil predmetnú vec odvolaciemu súdu dňa 06.04.2017 na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu Y. F. smerujúcich proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 19C 24/2012-272 zo dňa 13.09.2016 a proti uzneseniu č.k. 19C 24/2012-283 zo dňa 22.11.2016, doručila zástupkyňa žalobcu odvolaciemu súdu dňa 09.05.2018 úmrtný list žalobcu Y. F., z ktorého mal odvolací súd preukázané, že žalobca Y. F. zomrel dňa XX.XX.XXXX, t.j. počas odvolacieho konania (č.l. 301 súdneho spisu). Z odpovede dedičskej kancelárie Okresného súdu Prešov a z odpovede povereného notára H.. W. Č. (na č.l. 304 a 309 súdneho spisu) ďalej zistil, že dedičské konanie po zomrelom žalobcovi bolo vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 35D 158/2018. Následne uznesením č.k. 4Co 105,114/2017-325 zo dňa 03.08.2018 predmetné odvolacie konanie prerušil až do právoplatného skončenia dedičského konania po zomrelom žalobcovi Y. F., vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 35D 158/2018. Z uznesenia Okresného súdu Prešov vydaného prostredníctvom povereného súdneho komisára H.. W. Č. č.k. 25D 158/2018-91 Dnot. 56/2018 zo dňa 24.09.2018, ktoré nadobudlo dňa 10.10.2018 právoplatnosť, zistil, že dedičské konanie po zomrelom žalobcovi Y. F. je právoplatne skončené a majetok poručiteľa patriaci do dedičskej podstaty nadobudli na základe dedičskej dohody jeho dedičia: 1/ G. F., N.. U., Q.. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. X. U. XXXX/XX, R. (manželka), 2/ J. F., N.. F., Q.. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXXX, S. R. XX, G. (syn), 3/ Y. F., N.. F., Q.. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. X. U. XXXX/XX (dcéra). Nakoľko dedičské konanie po zomrelom žalobcovi Y. F.Š. je už právoplatne skončené, je nepochybné, že tým odpadla prekážka, pre ktorú bolo predmetné odvolacie konanie prerušené, a s poukazom na ust. § 165 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p. je potrebné v odvolacom konaní pokračovať a v zmysle ust. § 161 ods. 1 a 3, § 63, § 66 C.s.p. rozhodnúť vzhľadom na výsledok dedičského konania po zomrelom žalobcovi Y. F. o pokračovaní v odvolacom konaní s jeho právnymi nástupcami.

8. Nakoľko žalobca Y. F. v priebehu tohto odvolacieho konania zomrel, čiže stratil procesnú subjektivitu, odvolací súd postupom podľa ust. § 63 ods. 1 v spojení s § 66, § 161 ods. 1 C.s.p. skúmal, či ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť a v konaní pokračovať, alebo ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť a konanie bude potrebné zastaviť. Z uznesenia Okresného súdu Prešov vydaného prostredníctvom povereného súdneho komisára H.. W. Č. č.k. 25D 158/2018-91 Dnot. 56/2018 zo dňa 24.09.2018, ktoré nadobudlo dňa 10.10.2018 právoplatnosť, mal preukázané, že dedičstvo po zomrelom žalobcovi Y. F. nadobudli na základe dedičskej dohody jeho dedičia: 1/ G. F., N.. U., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. R. X. U. XXXX/XX, R. (manželka), 2/ J. F., N.. F.G., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. U. XXXX, S. R. XX, G. (syn), 3/ Y. F., N.. F., Q.. XX.XX.XXXX, W. U. R. X. U. XXXX/XX (dcéra), a tým sa stali jeho právnymi nástupcami. Odvolací súd preto v zmysle ust. § 63 ods. 2 C.s.p. prvým výrokom tohto rozsudku rozhodol, že v odvolacom konaní pokračuje s vyššie identifikovanými právnymi nástupcami zomrelého žalobcu Y. F., ako so žalobcami 1/ až 3/. Následne odvolací súd pristúpil k prejednávaniu právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ podaných odvolaní.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že jeho odvolanie je nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorého druhým výrokom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie zamietol žalobu právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ v zostávajúcej časti, ktorou sa právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ domáhal od žalovaného náhrady ušlého zisku vo výške 240.626 eur ako škody spôsobenej nesprávnym úradom postupom SPF spočívajúcom v prietahoch, v nekonaní, a v nevydaní náhradných pozemkov podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. v zákonom stanovenej lehote šesť mesiacov od podania jeho písomnej výzvy. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ uplatneného nároku, ktorého výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne a správne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty (týkajúce sa kumulatívneho nesplnenia všetkých podmienok nevyhnutných pre priznanie nároku na náhradu škody v podobe ušlého zisku, konkrétne nepreukázanie vzniku ušlého zisku vo výške 240.626 eur a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom SPF a právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ tvrdeným ušlým ziskom) podporujú príslušný záver o nedôvodnosti tejto časti žaloby. Rozhodnutie je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a tiež spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/.

14. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné. Odvolací súd zdôrazňuje, že z odvolania právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ je zrejmé, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, v ktorom vyslovil, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v konaní nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu SPF spočívajúceho v nečinnosti (v nedôslednom plnení povinnosti vyplývajúcich zo zákona č. 229/1991 Zb.) mu vznikla škoda v podobe ušlého zisku v ním tvrdenej výške 240.626 eur. Na podporu svojich tvrdení o tom, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu

SPF skutočne vznikol ušlý zisk vo výške 240.626 eur, a v záujme zdôraznenia nesprávnosti opačného právneho názoru súdu prvej inštancie, len všeobecne uviedol, že vyvlastnením jeho pozemkov sa Slovenská republika obohatila (získala majetkový prospech spočívajúci v priamom zväčšení majetku, teda vo výnosoch a aktívach) a u neho ako poškodeného došlo k vzniku majetkovej ujmy vo forme ušlého zisku (nezväčšenia majetku), a zároveň opätovne poukázal, aj keď len vo všeobecnej rovine, na spôsob, akým uskutočnil výpočet uplatneného ušlého zisku, ktorý uviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. V prvom rade je potrebné uviesť, že pre úspešnosť právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ (a teda aj žalobcov 1/ až 3/) v predmetnom spore o náhradu ušlého zisku bolo potrebné kumulatívne splnenie troch základných podmienok, a to: preukázanie nesprávneho úradného postupu SPF, preukázanie vzniku ušlého zisku vo výške 240.626 eur na strane právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ a preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom SPF a vzniknutým ušlým ziskom, pričom dôkazné bremeno ohľadom preukázania splnenia týchto podmienok (a samozrejme aj bremeno tvrdenia) nesie žalujúca strana. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ ide o právny záver súdu prvej inštancie o tom, že v konaní bolo preukázané, že na strane SPF došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v nedôslednom plnení zákonných povinností vyplývajúcich zo zákona č. 229/1991 Zb. (aj keď nebol odvolaním právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ spochybný), tento je správny, a okrem toho jeho správnosť vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4 Sžnz 2/2015, v ktorom Najvyšší súd SR výslovne potvrdil, že konanie SPF nesmerovalo k naplneniu príslušných ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., pretože zo strany SPF nedošlo k dôslednému plneniu zákonných povinností vyplývajúcich z týchto zákonných ustanovení, na základe čoho Najvyšší súd SR skonštatoval, že takéto konanie SPF je možné vyhodnotiť ako nečinnosť orgánu verejnej správy, a v dôsledku toho uložil SPF povinnosť konať vo veci poskytnutia náhrady právneho predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ za pozemky uvedené v príslušných dvoch rozhodnutiach Obvodného pozemkového úradu Prešov (zo dňa 02.05.2006 a zo dňa 11.08.2008) tak, aby poskytnutá náhrada pozemkov za pôvodné pozemky zodpovedala podmienkam stanoveným ustanovením § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., s tým, že z ponuky SPF musí byť zrejma výmera pozemkov, kvalita pozemkov, účel a vymožitelnosť pozemkov, cena pozemkov tak, aby bolo možné jednoznačne a určito posúdiť, či je výmera a kvalita ponúknutých pozemkov primeraná výmere a kvalite pôvodných pozemkov právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/. Je preto zrejme, že prvá z troch základných podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného za uplatnený ušlý zisk splnená bola, čo súd prvej inštancie aj správne vyhodnotil. Nesúhlas žalovaného s týmto právnym záverom uvedený v jeho vyjadrení k odvolaniu právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, okrem toho, že je irelevantný, keďže odvolací súd preskúmava napadnuté rozhodnutie iba v medziach podaného odvolania a nie v medziach vyjadrenia, je vzhľadom na uvedené skutočnosti aj absolútne nedôvodný.

16. V súvislosti so splnením druhej podmienky (preukázaním vzniku ušlého zisku v uplatnenej výške 240.626 eur) a tretej podmienky (preukázaním príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom SPF a vznikom ušlého zisku) odvolací súd poukazuje na definície ušlého zisku podané najvyššími súdnymi autoritami, z ktorých je potrebné pri právnom posúdení veci vychádzať, nakoľko jednoznačne určujú čo je skutočný ušlý zisk, preukázanie ktorého sa vyžaduje pre úspešnosť v danom spore (t.j. určujú hranicu medzi skutočne ušlým ziskom a hypotetickým, pravdepodobným ušlým ziskom). Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR je ušlý zisk ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti) - viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.04.2010, sp. zn. 4 Cdo 319/2008. Ušlý zisk možno charakterizovať tiež ako stratu konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiaci sa k istote - viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.03.2017, sp. zn. 5 Cdo 195/2015. Vychádzajúc z uvedených definícií ušlého zisku je potrebné ustáliť, že žalujúca strana bola v konaní pred súdom prvej inštancie povinná nie len tvrdiť, ale aj preukázať existenciu určitej konkrétnej, reálnej príležitosti, ktorú mala v ňou tvrdenom rozhodnom období (napr. dojednaný zmluvný vzťah), a v dôsledku ktorej by s prihliadnutím na zaužívaný chod vecí (dlhší čas existujúcu príležitosť, prípadne viaceré takéto príležitosti) reálne bez

akýchkoľvek pochybnosti (s istotou) došlo k zhodnoteniu (zväčšeniu) jej majetku v podobe prínosu, výnosu, keby SPF bol činný, postupoval správne, a ponúkol jej a vydal náhradné pozemky vo výmere a kvalite vyplývajúcej z ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. ako aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4 Sžnz 2/2015, teda keby sa nedopustil nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedôslednom plnení povinností vyplývajúcich z uvedeného zákonného ustanovenia. Odvolací súd však preskúmaním predloženého spisu zistil, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ vznik uplatneného ušlého zisku neodvodzoval od straty určitej konkrétnej, reálne existujúcej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia jeho majetku (napr. zmluvného vzťahu), ale odvodil ho len všeobecne od hypotézy, úvahy o potenciálnej (prípadnej) možnosti dosiahnutia zisku (výnosu), ak by vlastnil pôvodné vyvlastnené, prípadne za ne vydané náhradné pozemky (konkrétne nešpecifikoval okolnosti, na základe ktorých mal k uplatnenému ušlému zisku dospieť nebyť nesprávneho úradného postupu SPF), čo však ako skutkové tvrdenie odôvodňujúce vznik nároku na náhradu uplatneného (skutočného) ušlého zisku nie je z hľadiska unesenia bremena tvrdenia vzhľadom na uvedené definície (skutočného) ušlého zisku postačujúce. Keďže právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v danom konaní v rámci skutkových tvrdení nepoukázal na žiadnu konkrétnu reálne existujúcu príležitosť, ktorá bez akýchkoľvek pochybností viedla k zväčšeniu jeho majetku o hodnotu uplatneného ušlého zisku nebyť nesprávneho úradného postupu SPF, odvolací súd konštatuje, že ušlý zisk, ktorý si právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ uplatnil, je len hypotetický, a nie skutočný, ktorého sa možno domáhať v zmysle ust. § 9 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a v zmysle vyššie, v tomto bode odôvodnenia rozhodnutia, uvedenej judikatúry.

17. Odvolací súd ďalej konštatuje, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v konaní ani ničím nepreukázal, že mal nejakú konkrétnu reálnu príležitosť na zhodnotenie svojho majetku, ktorú však stratil v dôsledku vyššie špecifikovaného nesprávneho úradného postupu SPF. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že mal určitú konkrétnu reálnu príležitosť na zhodnotenie svojho majetku, potom je nepochybné, že nemohol preukázať ani stratu tejto príležitosti v dôsledku nesprávneho úradného postupu SPF, teda ušlý zisk, a logicky ani jeho výšku a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom SPF a uplatneným ušlým ziskom. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o výšku uplatneného ušlého zisku, túto si žalujúca strana môže vyčíslieť aj sama, toto vyčíslenie však musí byť jednoznačné, zrozumiteľné, a konkrétne s uvedením presného matematického výpočtu tak, aby bolo súdom preskúmateľné, teda nie vysvetlené len vo všeobecno-teoretickej rovine, a súčasne musí vyplývať z konkrétnych listinných dôkazov, z ktorých sa pri určení výšky vychádzalo, ktoré je zároveň potrebné súdu predložiť. Keďže ušlý zisk uplatnený právnym predchodcom žalobcov 1/ až 2/ bol len hypotetický (čo je už vysvetlené vyššie), potom je nepochybné, že výpočet jeho výšky, okrem toho, že bol nepreukázaný a pre súd nepreskúmateľný, bol pre dané konanie bezvýznamný. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež odvolaciu námietku právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/, v ktorej namietal, že ním predložené listinné dôkazy, t.j. verejná listina - rozhodnutie príslušného obvodného pozemkového úradu č. OPÚ-2006/81-57/Fe a žiadosť o náhradu pozemkov zo dňa 31.03.2008 súd prvej inštancie nepovažoval za dôkaz na podporu jeho tvrdenia o povinnosti SPF vydať mu jeho majetok, pretože odporujú ustáleným skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie, uvedeným výslovne v odôvodnení napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie výslovne cituje tie časti uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.11.2015, sp. zn. 4Sžnz 2/2015, v ktorých je uvedené, že SPF je povinný vydať právnemu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ za vyvlastnené pozemky náhradne pozemky v primeranej výmere a kvalite v zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, keď uviedol, že právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ nepreukázal, že mu nesprávnym úradným postupom SPF spočívajúcom v nedôslednom, resp. neefektívnom plnení povinností vyplývajúcich zo zákona č. 229/1991 Zb. vznikla škoda v podobe ušlého zisku, a správne vec rozhodol, keď žalobu v zostávajúcej časti náhrady ušlého zisku vo výške 240.626 eur ako nedôvodnú zamietol. Jednotlivé odvolacie námietky právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ vyhodnotil odvolací súd za príliš všeobecné, vzhľadom na podstatu nároku na ušlý zisk za irelevantné, a predovšetkým nespôsobilé prívodiť zmenu, prípadne zrušenie napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o právnym predchodcom žalobcov 1/ až 3/ v odvolacom petite uplatnený nárok na úroky z omeškania z ušlého zisku, vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie návrh na zmenu žaloby uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 13.09.2016 s poukazom na ust. § 143 ods. 1 C.s.p. nepripustil, odvolací súd na tento nárok v zmysle ust. § 371 C.s.p. neprihliadal, pretože v odvolacom konaní žalobu už nemožno meniť. Pokiaľ ide o závislý výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie v zmysle ust. § 257 C.s.p. v konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému právnemu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznal, odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok je aj v tejto časti správny.

18. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. druhým výrokom tohto rozhodnutia potvrdil.

19. Napadnutým uznesením č.k. 19C 24/2012-283 zo dňa 22.11.2016, vydaným zákonnou sudkyňou, vyzval súd prvej inštancie právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ ako odvolateľa, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie, ktoré podal voči v tomto odvolacom konaní preskúmanému rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 19C 24/2012-272 zo dňa 13.09.2016 (ktorým bola jeho žaloba v zostávajúcej časti náhrady ušlého zisku vo výške 240.626 eur zamietnutá a zároveň rozhodnuté o trovách konania), vo výške 20 eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“), s upozornením, že ak tento poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať. Predmetné uznesenie bolo doručené zástupkyňi právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ dňa 29.11.2016 (č.l. 282 súdneho spisu). Právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ reagoval na toto uznesenie podaním označeným ako „Námietka proti zaplateniu súdneho poplatku“, ktoré prostredníctvom svojej zástupkyne odovzdal na poštovú prepravu dňa 05.12.2016. Toto podanie posúdil odvolací súd v zmysle ust. § 124 ods. 1 C.s.p., teda vzhľadom na jeho obsah ako odvolanie voči uzneseniu č.k. 19C 24/2012-283 zo dňa 22.11.2016. Právny predchodca žalobcov 1/ až 3/ v podanom odvolaní poukázal na nezákonnosť tohto uznesenia, čo odôvodnil tým, že súd prvej inštancie mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku vo výške 20 eur v rozpore so zákonným ustanovením, podľa ktorého: „Ak bol rozsudok zrušený v dôsledku odvolania, poplatok z odvolania proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie neplatí poplatník, ktorý už raz poplatok zaplatil.“

20. Odvolací súd skôr ako pristúpil k vecnému prejednaniu tohto odvolania podľa ust. § 379 a § 380 C.s.p., zaoberal sa prípustnosťou podania odvolania proti napadnutému rozhodnutiu a dospel k záveru, že odvolanie právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ je potrebné odmietnuť z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

21. Podľa ust. § 14 ods. 1 zákona č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

22. Podľa ust. § 355 ods. 2 C.s.p., proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa ust. § 357 C.s.p., odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

24. Podľa ust. § 386 písm. c) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

25. Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016 v ust. § 357 taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. Odvolací súd preskúmaním napadnutého uznesenia s poukazom na ust. § 355 ods. 2 a § 357 C.s.p. zistil, že súd prvej inštancie správne poučil právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ o tom, že proti uzneseniu, ktorým bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie voči rozsudku vo výške 20 eur, nie je podľa ust. § 355 ods. 2 v spojení s § 357 C.s.p. prípustné odvolanie, pretože nie je obsiahnuté v okruhu uznesení podľa ust. § 357 C.s.p., ktorý taxatívne vypočítava uznesenia súdu prvej inštancie, voči ktorým je odvolanie prípustné. Keďže napadnuté uznesenie nepatrí do okruhu uznesení uvedených v ust. § 357 C.s.p., ktoré možno

napadnúť odvolaním, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, preto odvolanie právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ smerujúce voči uzneseniu súdu prvej inštancie č.k. 19C 24/2012-283 zo dňa 22.11.2016 nemohol v odvolacom konaní preskúmať, a v zmysle ust. § 386 písm. c) C.s.p. ho tretím výrokom tohto rozhodnutia odmietol.

26. Odvolací súd však dáva súdu prvej inštancie do pozornosti skutočnosť, že odvolacia námietka právneho predchodcu žalobcov 1/ až 3/ o nezákonnosti napadnutého uznesenia, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku vo výške 20 eur, je dôvodná, pretože v zmysle spoločnej poznámky k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16 v Sadzobníku súdnych poplatkov ako prílohy zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorej: „Ak bol rozsudok zrušený v dôsledku odvolania, obnovy konania alebo dovolania, poplatok z odvolania proti novému rozhodnutiu súdu I. stupňa, dovolania alebo za obnovu konania neplatí poplatník, ktorý už raz poplatok zaplatil.“, súd prvej inštancie už právnomu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ nemal vyrubiť súdny poplatok za odvolanie, ktoré podal voči novému rozsudku (vydanému po tom, ako bol na základe jeho skôr podaného odvolania v napadnutej časti zrušený pôvodný rozsudok, vid' č.l. 202, 212 a 245 súdneho spisu), nakoľko súdny poplatok za (skôr podané) odvolanie vo výške 20 eur už zaplatil (kolok na č.l. 223 súdneho spisu). Bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie nesprávne rozhodnutie - uznesenie č.k. 19C 24/2012-283 zo dňa 22.11.2016 o poplatkovej povinnosti (ktorým uložil právnomu predchodcovi žalobcov 1/ až 3/ povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie voči rozsudku vo výške 20 eur) postupom podľa ust. § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. zrušiť.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol štvrtým výrokom tohto rozhodnutia podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal voči neúspešným žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).